

Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna ...

(KKC 683-686; YOUCAT 113, 114)

Jeden mladý mnich si četl Písmo svaté a občas i u toho smutně povzdechl.

„Co tě trápí?“ zeptal se ho opat.

„Že tomu nerozumím.“

„Tak si rozsviť!“

„Světla mám dost, vždyť sedím u okna.“

„Světla máš málo, protože nesedíš u svatostánku.“

Není světlo jako světlo

Mnich mluvil o světle přirozeném, které nám umožňuje o Bohu číst, opat o Duchu svatém, světle, které nám umožňuje Boha poznávat (chápat) a zakoušet.

Bez jeho působení je křesťanství nesrozumitelným břemenem a trápením.

Aby nám víra v Boha přinášela radost, potřebujeme Ducha svatého

Kde ho vzít?

O Nejsvětější Trojici můžeme říci:

Boha nikdy nikdo neviděl. Ježíš nám ho zjevil, ale tomuto zjevení můžeme rozumět a mít z něho užitek jen s pomocí Ducha svatého.

Toho dostáváme od Otce skrze Krista.

Proto poslal opat mnicha ke svatostánku – k místu kde je živý Ježíš. Zde je to nejlepší místo pro otevření se Duchu svatému.

Jak to udělat? Jak získat světlo Ducha svatého?

Dobře se pomodlit.

Mnoho lidí tráví hodiny na modlitbách, aniž by se setkali s živým Bohem, aniž by zakusili působení Ducha svatého. Vyjdou z kostela, a jsou stejně nevrlí, jako když do něho vstupovali.

Kde dělají chybu?

Zapomínají, že Duch svatý je osoba. To znamená, že chce s námi mít osobní vztah. Důvěrný, láskyplný osobní vztah. Být osobní, znamená ptát se, na co se běžně neptá, vstupovat tam, kde se běžně nevstupuje.

Naše modlitba bývá někdy neosobní.

Modlíme se, a místo o sobě, mluvíme s Bohem o druhých. Úkolujeme Boha, aby splnil naše světské přání, místo abychom otvírali svoji duši pro působení Ducha svatého.

Co se rozumí otevíráním duše?

Představme si malé dítě u lékaře.

Lékař se zeptá: „Jak ti je, jak se cítíš, kde tě bolí?“ a děťátko mu odpovídá. Čím víc dítě řekne, tím lépe mu doktor pomůže.

Podobné je to s námi a s Bohem.

On respektuje naši svobodu a vstupuje do naší duše jen tam, kde ho pozveme. Uzdravuje to, co mu odhalíme. Jedná s velikou něžností a láskou.

Otvírat duši, znamená odpovědět na otázky: „Jak se cítíš? Jak ti je? Z čeho máš radost? Co tě skutečně trápí a bolí? “

Když upřímně odpovídáme na tyto otázky, ukazujeme Bohu, kde nás má léčit.

Svatá Terezie přirovnává duši ke hradu s mnoha komnatami.

V každém z nás je mnoho uzamčených komnat s různými pocity, strachy, bolestmi, hříchy. Komnat, které potřebují otevřít.

Modlitba je otvírání oken a dveří světlu Ducha svatého

Veliké věci se někdy těžko popisují. Když se vrátíte z návštěvy nějakého horského vrcholu naplnění úžasnými pocity jen těžko budete hledat slova, abyste to někomu sdělili. Nakonec skončíte u toho, že řeknete: „To se musí zažít.“ A vybídnete: „Tam se musíš vypravit.“

Podobně je tomu s osobní modlitbou. Je veliké a krásné otevřít se Duchu svatému a zakusit jeho působení, ale každý to musí zažít osobně.

Když tedy uvidíte smutného, nešťastného nebo nevrlého křesťana, třeba takhle po ránu v zrcadle, řekněte mu: „Je nejvyšší čas si užít osobní modlitby.“

V modlitbě kde se Bůh se ptá: „**Můj milý, moje milá, jak ti je? Jak se v hloubi své duše opravdu cítíš?**“

Kde říká: „**Otevři mi všechny své třinácté komnaty, ať tam mohu vstoupit, ať tě mohu milovat a uzdravovat.**“

Skutečné křesťanství začíná setkáním s Boží láskou - s Duchem svatým.

A křesťan je ten, kdo tohoto Ducha svatého radostně vyznačuje laskavým jednáním. Ne protože musí, ale protože ho má (díky osobní modlitbě) v sobě.